

[Socialministeren]

er jo åbenbart – kommer på den. Så kommer vi til: hvor mange er så på den? Jeg må nok indrømme, at jeg er lidt målløs over, at selv TV-Avisen er i stand til dag efter dag at give udtryk for, at der skulle være 70.000 mennesker på varig hjælp, når der i sidste uge er kommet den seneste oplysning fra Danmarks Statistik, som siger, at i september måned er der 42.500, og sammenlignet med juni måned er det faktisk en nedgang på 500.

Det viser for det første, at TV-Avisens oplysninger er usande. Jeg håber, at TV-Avisen i saglighedens navn vil berigtige disse oplysninger. Men det viser også, at de – og det er bl.a. hr. Agerschou – der har sagt, vi var nok oppe på 100.000, inden året var gået, ikke får ret.

Man giver indtryk af, når vi tager de 42.500, at det er mennesker, der går ned på en lavere sats efter 9 måneder. Det er jo ikke sandheden. De, der eksempelvis får støtte efter ungdomscirkulæret, går naturligvis ikke ned, for de bliver, hvor de er, og de er heller ikke omfattet af den bestemmelse, som ligger her. De resterende er heller ikke alle enlige forsørgere med børn, som man søger at give indtryk af. Der er, som jeg har givet udtryk for tidligere, ikke en klar statistik over, hvordan gruppen er sammensat, men der er grundlag for at skønne, at cirka halvdelen af § 37, stk. 4-klienterne er enlige uden børn, og det er et ikke ubetydeligt antal, der er helt unge, som får den lavere bistandshjælp. Cirka halvdelen er enlige uden børn og altså ikke dækket ind af den kategori, som indgår så stærkt i den offentlige debat. Cirka en tredjedel er formentlig enlige forsørgere med børn. Det behøver ikke at være enlige, som lever alene. Det er der ingen der har sagt det er. Det er ikke kun denne meget typiske enlige mor, som man også fremstiller i TV-Avisen som den, der er tabt.

Lad mig til slut kun sige om dette, at her er det igen et spørgsmål om, at socialforvaltningerne i større udstrækning hjælper mennesker ud af det system, som de er i. Det er der instrumenter til. Der er mulighed efter § 42, hvor vi har indskærpet over for kommunerne i form af den nye vejledning de muligheder, der er for at yde hjælp til uddannelse. Der er revalidering, som skal opprioriteres. Og så er der, hvor der ikke er andre muligheder, førtidspensionreformen, når den træder i kraft den 1. januar 1984. Der er altså instru-

menter til rådighed for kommunerne. Jeg kan ikke acceptere, at kommunerne bare påstår, at der er så mange klienter, at de ikke har tid til at rådgive og vejlede. Hvis man nu omprioriterede og i højere grad rådgav og vejlede, ville der også blive tale om et færre antal klienter, og så kunne problemerne sagtens løse sig i socialforvaltningerne.

Den debat, vi har her, er ikke bare en debat om satser. Jeg er sikker på, at når dette lovforslag bliver gennemført, får vi et system, som vil virke både rimeligt, fornuftigt og hensigtsmæssigt, men det er til syvende og sidst også et skub til at få det sociale system til at virke betydelig mere aktivt i forhold til den enkelte klient.

Taanquist (S):

Socialministeren forsøger at redde situationen med lidt mærkelige udtryk, som jeg ikke kender fra bistandsloven, og siger f.eks., at der jo er mulighed for at få betalt særlige udgifter herudover. Ja men hvad er det for særlige udgifter, der er mulighed for at få betalt? Der er mulighed for at få betalt enkelte udgifter, men det er da noget helt andet. »Særlige udgifter« får socialministeren til at lyde som om, at hvis der er noget særligt hver måned, kontingent el.lign., så kan man få det betalt, men det er der formodentlig ikke tale om. Skulle der være tale om det, vil jeg da gerne have ministerens bekræftelse af heroppefra, at man kan tage den slags ting ud og betale ved siden af hjælpen.

Det er også forkert, når socialministeren siger, at der er mange indtægter, disse mennesker får, f.eks. børnetilskud. Der er ikke andet end børnetilskuddet. Det er da ikke forkert, når jeg i min første tale sagde, at en ting som faderens bidrag eller det særlige børnetilskud bliver modregnet. Er det ikke rigtigt, hr. socialminister?

Det er langt mere rigtigt, som fru Lone Dybkjær er inde på, at de mennesker, der er i denne situation, udgør en bestemt klasse, som ikke engang kan gøre en indsats for at skaffe sig selv ud af det, for enhver indsats, som de måtte yde, bliver modregnet i den varige hjælp. Derfor kommer de aldrig ud af det. Og derfor er det forkert, hvad socialministeren siger.

Det er i øvrigt ikke et spørgsmål om fattigdom eller ej. Ordet fattigdom er nok forkert